

життя основної частини населення. За даними ПРООН, 60 % населення України живе за межею бідності. А серед тих, хто отримує достатньо високі доходи, значну частину складають особи, пов'язані з тіньовим бізнесом, та корумповані посадовці органів державної влади. Їх не можна віднести до середнього класу, оскільки вони не зацікавлені в соціально-економічній та політичній стабільності суспільства. За різними оцінками, середній клас в Україні складає від 5 до 10 відсотків. Це занадто мало, щоб стати надійною опорою розвитку країни.

Головним фактором, що перешкоджає формуванню даного класу в Україні є клановий принцип побудови економічних та політичних відносин. Сьогодні клани організували своєрідні економічні піраміди, які переплелися з криміналом і владою. Декілька таких пірамід контролюють майже всю систему влади, передусім виконавчу. Вони стали монополістами і задають свої правила гри в усіх секторах економіки, вирішальним чином впливаючи на виробництво – через тарифи, пільги тощо. Саме тому в Україні відбувається збагачення окремих людей з одночасним збіднінням переважної більшості населення. Клани, задаючи параметри функціонування економічної системи, не допускають ні конкуренції, ні приходу іноземних інвестицій, ні рівних умов господарювання. Тому розвиток підприємництва, яке є природним середовищем для формування середнього класу, наразі в Україні дуже ускладнений, а значна частина малих підприємств вимушено переходить у тінь.

Якщо кланові піраміди не будуть усунуті від влади, середній клас зовсім зникне як елемент соціальної структури українського суспільства, поповнивши лави претендентів на соціальну допомогу, або виїхавши за кордон, а держава втратить рушійну силу свого подальшого розвитку.

Одержано 20.04.2017

УДК 330.341.2

Ярослава Андріївна Долинна,

курсант 2 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. екон. наук, доцент Павленко Н. В.

ІНСТИТУЦІЙНІ ЧИННИКИ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

Однією з найактуальніших проблем сучасного глобального економічного розвитку є проблема загострення соціальної нерівності країн світу. Пошук причин та рецептів подолання цього загрозливого явища викликав до життя появу багатьох теорій, кожна з яких по своєму відповідала на питання, чому одні країни багатіють, в той час як інші стають біднішими. Причинами прогресуючої соціальної диференціації країн світу називалися відмінності у їхньому географічному розташуванні, культурі і менталітеті, трудовій етиці

тощо. Нажаль, ці теорії виявлялися недостатньо переконливими, коли об'єктом аналізу ставали країни, що були створені представниками однієї нації.

Південна та Північна Корея – це держави, які мають одну історію, культуру, традиції та один менталітет, але досягли зовсім різного рівня життя та розвитку економіки. За обсягами ВВП на душу населення Південна Корея займає 46 місце в світі, Північна ж – лише приблизно 186 (через відсутність публічної інформації). Такі різні результати є наслідком обрання різних шляхів розвитку, як в політичній, так і в економічній сфері.

Південна Корея зробила ставку на поступовий розвиток демократичних інститутів у політичній сфері та ринкових інститутів – в економічній. Це сформувало необхідні стимули для економічної діяльності. Результатом проведеної індустріалізації, яку втілювали у життя за моделлю Японії, стало створення сучасних високотехнологічних галузей, орієнтованих переважно на зовнішній ринок. Основу південнокорейської економіки становлять великі багатогалузеві компанії – «чеболі», деякі з яких – «Hyundai», «Samsung», «LG» – увійшли до числа 100 найбільших ТНК світу. Разом з тим, у Південній Кореї налічується близько 900 тис. малих і середніх підприємств, на яких зайнято понад 50 % робочої сили і які виробляють близько 30 % ВВП. Швидкому розвитку економіки посприяло і те, що освіта стала пріоритетом державної політики та змінила якість трудових ресурсів, що, у свою чергу, створило передумови для підвищення технологічного рівня економіки.

Північна Корея мала значно кращі стартові умови, оскільки на її території залишилось 92 % енергетичних потужностей, 79 % видобутку кам'яного вугілля та 80 % виробничих потужностей важкої індустрії. Однак ця країна стала на шлях політичного та економічного ізоляціонізму, який супроводжується мілітаризацією економіки. Ресурси країни спрямовуються на розвиток важкої промисловості та військово-промислового комплексу, створення атомної зброї. Споживання життєвих благ суворо нормується. Немає жодних стимулів для підвищення продуктивності праці. Уряд країни регулярно звертається до міжнародних організацій по допомогу у подоланні голоду. За оцінками фахівців ООН, сім з десяти північнокорейських сімей потерпають від нестачі продуктів.

Причиною такої вражаючої відмінності у результатах розвитку двох корейських держав, на наш погляд, є побудова кардинально протилежних політичних та економічних інститутів, що створили діаметрально різні стимули до економічної діяльності у населення цих країн. Реагуючи на стимули, що створює ринкова економіка та демократичний устрій, мешканці Південної Кореї прагнуть отримати кращу освіту, щоб потім застосовувати набуті знання у підприємницькій, науковій чи творчій діяльності, працюючи на підвищення власного добробуту та багатства країни. Стимули, що створює одержавлена і мілітаризована економіка та тоталітарний політичний режим, обмежують ініціативу мешканців Північної Кореї, спрямовують їх активність не

на підвищення ефективності економічної діяльності, а на боротьбу за привілеї, які отримують лояльні та віддані режиму члени правлячої партії. Таким чином, відсталість Північної Кореї буде прогресувати, доки не будуть змінені політичні та економічні інститути цієї держави.

Одержано 20.04.2017

УДК 399.9

Карина Іванівна Козубенко,

курсант 3 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. екон. наук, доцент Фурса В. А.

РОЛЬ ІНВЕНТАРИЗАЦІЇ У РОЗКРИТТІ ЕКОНОМІЧНИХ ЗЛОЧИНІВ

Первинна документація не завжди може охопити всі господарські явища в момент їх здійснення(природні витрати, викликані усушкою, утрускою, використанням при зберіганні, транспортуванні, відпуску, стихійні лиха, не відповідність фактичних даних обліку через помилки, розкрадання, псування, зловживання тощо) У зв'язку з цим виникає об'єктивна необхідність у такому способі, який би забезпечив можливість взяти на облік перераховані явища і процеси. Це досягається за допомогою інвентаризації. Вона є одним із важливих засобів боротьби за дотримання економії, за покращення всіх сторін фінансово-господарської діяльності, як спосіб фактичного контролю стану грошових коштів і товарно-матеріальних цінностей а також одним із засобів розкриття економічних злочинів.

Отже інвентаризація-це спосіб перевірки відповідності об'єктів обліку в натурі даним бухгалтерського обліку і підтвердження правильності та достовірності бухгалтерського обліку та звітності.

Для забезпечення достовірності даних бухгалтерського обліку та фінансової звітності підприємства зобов'язані проводити інвентаризацію активів і зобов'язань, під час якої перевіряються і документально підтверджуються їх наявність, стан і оцінка.

Основними завданнями перевірки є:

- виявлення фактичної наявності активів та перевірка повноти відображення зобов'язань, коштів цільового фінансування, витрат майбутніх періодів;
- установлення лишку або нестачі активів шляхом зіставлення фактичної їх наявності з даними бухгалтерського обліку;
- виявлення активів, які частково втратили свою первісну якість та споживчу властивість, застарілих, а також матеріальних та нематеріальних активів, що не використовуються, невикористаних сум забезпечення;
- виявлення активів і зобов'язань, які не відповідають критеріям визнання.